

[Alfred Jensen.]

lig Beskuelse og vist, hvorledes han ved at underbyde sine Folk faktisk nyder godt af Socialforsikringen, faar al den Hjælp, han paa nogen Maade kan faa, og saa ikke undslaar sig for at true sine Folk med Prygl. For os kan der ikke gives noget bedre Bevis for, hvor nødvendig Organiseringen af Landarbejderne er.

Angaaende den Dagsorden, som Retsforbundets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby), har stillet, skal jeg kort sige, at den vil vi stemme imod.

Løje: Selv om man ikke er og ikke kan være inde i denne Sags Enkeltheder, er de fleste dog vist klar over, at det, der her er sat i Scene fra Arbejderorganisationernes Side, er et Led i de stærke Bestræbelser, der af Organisationsmagten er blevet iværksat nu og i den nærmest foregaaende Tid for at fremtvinge en gennemgribende Organisation af Landbrugets Medhjælpere. Hvad Organisationslederne har til Hensigt, kan der næppe være Tvivl om, det er stigende Lønkrav, større Fordringer paa alle Omraader og derigennem større Byrder paa Landbrugets Skuldre, uden Hensyn til om man kan bære de øgede Byrder eller ikke.

Der siges, at det, der er sket i denne Sag, egentlig ikke er, at der er stillet nye Lønkrav, men det hele drejer sig kun om et Pennestrøg; siger man — hvis Proprietær Winther vilde have skrevet under paa de Dokumenter, man tilstillede ham, var Sagen faldet med det samme. Men Organisationslederne vil altsaa have Magten, de vil have uindskrænket Magt til at diktere Vilkaarene for vore Medhjælpere.

Det, der her er sket, er i og for sig ikke noget nyt; paa talrige Ejendomme har Organisationslederne gennem den forudgaaende Tid ad forskellige Veje, dels ved Trusler, dels ved mere forsigtige Fremgangsmaader, faaet Arbejdsgiverne til med et Pennestrøg at underkaste sig. Det eneste nye er egentlig det, at en Mand og en Egn Befolkning forsøger at sætte haardt mod haardt og har sagt: dette vil og kan vi ikke finde os i. Jeg tror, det er heldigt, at Fagforeningerne her har faaet et klart og bestemt Svar i denne for hele Samfundet alvorlige Sag. Det kan sikkert ogsaa have sin Betydning, at Regeringen faar at vide, at nu er Landbrugets Taalmodighed ved at slippe op.

Det træffer sig saa heldigt, at denne Sag netop kommer frem paa et Tidspunkt, hvor en af Statsministeren nedsat Kom-

mission beskæftiger sig med Spørgsmaalet om kortere og lovfæstet Arbejdstid i Landbruget, om mere Frihed og flere Bekvemligheder for Medhjælperne — med den smukke Motivering, at det skal være mere tiltalende at være paa Landet. Ja, det kan da kun blive for den ene af Parterne, at det bliver mere tiltalende; for den anden Part maa det blive i samme Grad mindre tiltalende, nemlig for den Part, der skal opfylde de store og, som mange af os synes, ret urimelige Krav. Det forekommer mig, at den højtærede Statsminister skulde udvise en om end behersket Taknemmelighed imod de nordjyske Landmænd, der i en vanskelig Tid kommer Ministeren til Hjælp. Jeg kunde dog tænke mig, at Statsministeren netop nu, da der kun er en 4—5 Maaneder til 1. April, hvor der, efter hvad man maa formode, skal ske vigtige Begivenheder i dette Land, maa være betænkelig ved at faa fastslaet, at det er Fagforeningerne, der er de stærkeste her i Landet. Nu er der en udmærket Lejlighed for Statsministeren til at faa slaaet fast, at det er dog til syvende og sidst Regeringen, der har Overtaget.

Vi er mange, der i disse Dage følger Begivenhederne om denne Sag med Opmærksomhed, ikke for dette enkelte Tilfældes Skyld, men for Sagens Skyld i al Almindelighed, og jeg vil udtale Ønsket og Haabet om, at de nordjyske Landmænd maa staa fast i denne Sag, der i Dag drejer sig om Skudshale, i Morgen om et andet tilfældigt Sted. Vi er mange, der havde ønsket og haabet, at det ikke var kommet saa vidt, havde ønsket, at Besindigheden og Maadeholdet denne Gang havde faaet Overtaget, ikke alene blandt Landbrugets Arbejdsgivere — de har jo efterhaanden maattet indstille sig paa mangt og meget, og der er blevet stillet ret store Krav til deres Besindighed og deres Maadehold —, men ogsaa inden for Arbejderorganisationerne havde vi haabet, at Besindigheden og Maadeholdet havde faaet Fodfæste. Det vilde have været langt at foretrække i en Tid, hvor Landbrugets økonomiske Vanskeligheder og den store Arbejdsløshed er de væsentligste Spørgsmaal i dette Land.

Men naar Fagforeningernes Ledelse ikke vil forstaa dette, saa maa Fagforeningernes Overgreb mødes med fast og sikker Haand og med et ubrydeligt Sammenhold. Jeg haaber og tror, at Landbrugets Sag er i gode Hænder hos de nordjyske Landmænd.

Svend Nielsen: Jeg havde ikke regnet med at skulle tage Ordet i denne Sag —